

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Να αναγνωσθεί την 15^η Αυγούστου σε όλους τους
Ιερούς Ναούς της Μητροπόλεώς μας
πριν το «μετά φόβου...»)

Ο Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος
προς τους ευσεβείς χριστιανούς της Επαρχίας μας.

Αγαπητοί μου· πατέρες, αδελφοί και αδελφές μου

Μέχρι που ήρθε ο Χριστός στη γη, ο κόσμος πίστευε ότι οι άνθρωποι βασανιζόμαστε από κόπους, αρρώστιες, καταστροφές και θάνατο, εξαιτίας ενός προπατορικού αμαρτήματος που διέπραξε ένας παμπάλαιος πρόγονός μας, που επειδή δεν υπάκουσε στον Θεό, ο Θεός από τότε μας ...εκδικείται! Και μάλιστα ως ανυπακοή μας θεωρείτο η ελευθερία, την οποία ο ίδιος ο Θεός μας έδωσε και η γνώση του καλού και του κακού! Είναι ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε ότι αυτά τα δύο, η ελευθερία και η γνώση δεν είναι αμαρτίες και, οπωσδήποτε, ο Θεός δεν θα μας έδινε κάτι αμαρτωλό, ούτε σαν δυνατότητα επιλογής. Αλλά και ένας Δημιουργός Θεός, που τιμωρεί και εκδικείται τα δημιουργήματά του, δεν έχει σχέση με το Θεό τον Οποίο μας φανέρωσε ο Ιησούς Χριστός και μας απέδειξε ότι είναι ο Πατέρας μας. Αυτό, λοιπόν, που στη Χριστιανική μας πίστη αποκαλούμε «πτώση των πρωτοπλάστων» είναι όταν σερνόμαστε οι άνθρωποι κάτω από τον οριζόντιο πήχυ στο «άλμα επί κοντώ» της ζωής μας και δεν επιδιώκουμε το ρεκόρ που μπορούμε να κατακτήσουμε, βάσει των δημιουργικών προδιαγραφών μας αλλά και της πνευματικής προπονήσεως μας.

Όμως, κι όταν λέμε «αμαρτία» τί εννοούμε; μήπως, κάποιες ανθρώπινες πράξεις και συμπεριφορές που επειδή καταχωρήθηκαν σε παλαιούς αξιακούς καταλόγους, τάχα προσβάλουν τον Θεό; Είναι δυνατόν να αλλοιώνεται η σταθερά αγαπητική διάθεση του Θεού από τις δικές μας πράξεις; Λοιπόν, είναι ανάγκη να το καταλάβουμε, ότι ο Θεός είναι ακλόνητα και αμείωτα ευεργετικός προς όλους μας ανεξαιρέτως. Η αμαρτίες που διαπράττουμε, δεν προσβάλουν τον Θεό, αλλά δυστυχώς, γεμίζουν εμάς με ενοχές και τύψεις και μας απογοητεύουν. Οι αμαρτίες, μειώνουν την αυτοεκτίμησή μας, νεκρώνουν κάθε ρωμαλέα ικμάδα που υπάρχει μέσα μας και καθυστερούν την απόφαση επιστροφής μας στην πατρική αγκαλιά της αγάπης του Θεού, όπου θα αναπαυθούμε στην ακτινοβολία της ανεξάντλητης Προνοίας Του για τον καθένα μας. Όταν ο Θεός μας ζητάει να μην αμαρτάνουμε, το κάνει, για να μην υποφέρουμε από τους παραπάνω ευτελισμούς της προσωπικότητός μας και τις ταλαιπωρίες από τις κακές επιλογές μας. Όπως ακριβώς κάνει κάθε γονιός όταν συμβουλεύει το παιδί του, πριν εκείνο μπει στο πλοίο, για το ταξίδι της δικής του ζωής· από ποιές φουρτούνες να προφυλαχτεί και ποιούς υφάλους να αποφύγει.

Μια διαρκής ελπίδα είναι η πίστη μας, ένα δυναμικό άθλημα με προδιαγεγραμμένη τη νίκη μας, αφού στο στίβο της ζωής μας παλεύουμε με τον Θεό και βαθειά μέσα μας επιθυμούμε να μας ...νικήσει! Γι' αυτό και το χαρακτηριστικό της χριστιανικής ζωής μας είναι η χαρά! Ο Χριστός, μας υποσχέθηκε τέτοια χαρά και τόση χαρά, που τίποτε και κανείς δεν θα μπορεί να μας την πάρει. Αλήθεια! ποιός από τους χριστιανούς δεν τη ζει; Από τα πρώτα χρόνια, στις Κατακόμβες οι Μάρτυρες της πίστεώς μας, κοπέλες και παλικάρια, πέθαιναν για τον Χριστό, επειδή ήταν απολύτως βέβαιοι για τη σχέση τους μαζί Του. Συναντάμε στους βίους των Μαρτύρων τη λαχτάρα τους να πεθάνουν για τον μεγάλο τους «έρωτα», έτσι ονόμαζαν τον Χριστό. Ήταν πιο σίγουροι για τον Χριστό από την εδώ ζωή τους. Έναν Χριστό, φιλικό, καθημερινό, αδελφικό, αγαπητικό Χριστό, που δεν χρειάζεται να συγχωρέσει τις αμαρτίες μας, επειδή,

πριν καν αποφασίσουμε να του το ζητήσουμε με λόγια, μας έχει κιάλας αποκαταστήσει στη δόξα που είχαμε πριν δραπετεύσουμε από κοντά Του. Αλήθεια! Ποιός χριστιανός δεν ζει έτσι τον Χριστό;

Σαν **αιτία χαράς**. Και αφορμή αυτής της χαράς μας είναι η Παναγία μας. Την αποκαλούμε «η χαρά των αγγέλων», όμως, συγχρόνως είναι «η χαρά των ανθρώπων». Όλων μας, όσων ελπίζουμε στη χάρη Της και αναζητούμε στο πρόσωπό Της τη δική μας χαμένη προσωπική αγνότητα και κοινωνική αθωότητα. Ό,τι κι αν είμαστε ο καθένας δεν ντρεπόμαστε το σεμνό πρόσωπό Της, επειδή σ' αυτό βλέπουμε τα υπολείμματα της δικής μας καθαρότητας που μπορούν να γίνουν η μαγιά που θα φέρει μετάνοια, οπότε και σωτηρία στον καθένα μας. Αυτή η γυναίκα, μας έδωσε το αντικλείδι του παραδείσου. Αυτή η δεύτερη Εύα, μας προφυλάσσει από κάθε κακή διαχείριση της ελευθερίας μας. Αυτή μας βοηθάει να διακρίνουμε, κάθε φορά, το καλό από το κακό. Αυτή η γυναίκα, αν τη σκεφτούμε τη στιγμή που αμαρτάνουμε, μπορεί να μας απελευθερώσει από κάθε αμαρτία. Αυτή η γυναίκα δεν πέθανε σήμερα, δεν λυπόμαστε το θάνατό της· γιορτάζουμε την Κοίμησή της. Αυτή η γυναίκα είναι η χαρά μας, η ομορφιά μας, η αξία μας, η ελπίδα μας. Αυτήν έχουμε ανάγκη στη δική μας εποχή, περισσότερο από ποτέ.

Εύχομαι, η ζωή μας να είναι τέτοια που θα ελκύει τη Χάρη Της να σκεπάσει τις οικογένειες, την κοινωνία μας, την Πατρίδα μας και τον κόσμο ολόκληρο.

Ευχέτης

Ό Μητροπολίτης σας

Ό Άλεξανδρουπόλεως Άνθιμος